

i Byerne ved Valgene ikke har vist sig nogen videre Tilslutning til Regeringen, men det er jo ikke noget, vi have opdaget ved dette Valg. Vi have vidst længe, at Venstre i Byerne overhovedet ikke er stærkt, at det der væsentlig er Højre og Socialdemokratiet, der ere de ledende Partier. Det har ogsaa vist sig ved Valgene, og heri er der intet forbavsende. Det kan for øvrigt godt indrømmes, at det, at Venstre er kommen til Regeringen, næppe har styrket Venstre i Byerne. Man har i Byerne nogen Frygt for, at Regeringen gaar i noget for agrarisk Retning, man har været en Del gnaven over Skattelovene, alt dette har, da Venstre i Forvejen var svagt i Byerne, ikke kunnet bevirke noget glimrende Valgresultat. Men hvad der staar aldeles sikkert fast er, at Regeringen er overvættets stærk paa Landet og vistnok endnu stærkere, end de ærede Herrer af Socialdemokratiet havde troet, thi Valgresultatet var blevet et ganske andet, ganske anderledes glædeligt for Socialdemokratiet, og i det hele taget i enhver Henseende anderledes, hvis ikke Tilliden til Regeringen i det store og hele gik meget langt ned i Landbefolkningen, ikke blot omfattende det, man kalder den mere besiddende Del af den, men ogsaa dem, der ere meget langt nede i den, Husmands- og Arbejderstanden. Enhver, der kender sin Statistik, blot Hovedpunkterne i Statistikken om Erhvervs- og Samfundstillingerne Fordeling her i Landet, maa vide, at hvis ikke det var Tilfældet, vilde jo Socialdemokratiet maatte kunne møde op med et ganske andet Stemmetal endnu. Altsaa jeg slaar dette fast, at Regeringen endnu til denne Dag nyder en overordentlig stor Tillid langt ned i Landbefolkningen, ogsaa i dennes nedre Lag.

Naar dette er Tilfældet, saa er det, kan man sige, ikke, fordi denne Regering hidtil i nogen særlig Grad gennem sin Reformvirksomhed har lagt an paa at vinde disse Lag. Jeg siger det ikke som en Bebrejdelse; Forholdene laa saaledes, at der var visse Opgaver, man havde arbejdet længe paa inden for Lovgivningsmagten, og hvis Løsning var forberedt paa en saadan Maade, at det var en Nødvendighed for Regeringen at se at faa disse Opgaver løste, iuden man gik videre. De vigtigste og største af disse Opgaver hørte ikke inden for den sociale Lovgivnings Ramme, men pegede andet Steds hen. Det er altsaa ikke paa det, man kan kalde den sociale Lovgivning, at Hovedvægten har ligget i denne Regerings

Arbejde hidindtil, om end det maa siges, at der til de af den nuværende Regering gennemførte Lovgivningsforanstaltninger ogsaa hører Ting, der maa paaskønnes som sociale Love. Men jeg tror, at man inden for den mindre besiddende eller slet ikke besiddende Del af Landbefolkningen har forstaaet dette Forhold og har forstaaet, at der hos Regeringen var Villie til under det fortsatte Lovgivningsarbejde at lægge betydelig større Vægt paa Lovgivningsforanstaltninger af social Natur til Bedste særlig for de ubemidlede, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg haaber heller ikke og tror heller ikke, at denne Tillid vil blive skuffet. Jeg vilde gerne udtale her, at det er noget, som Regeringen selv, og alle, der ville den vel, maa have et klart Blik for, at her maa Hovedvægten lægges under Arbejdet i de kommende tre Aar, hvis ikke den Tillid, jeg nu tror er til Stede, i væsentlig Grad skal blive rokket. Det har glædet mig, at Flertallets ærede Ordfører har fremhævet som efter hans Mening sikre Emner for Lovgivningsvirksomheden her i Vinter Lovforslaget om den kommunale Valgret, Lovforslaget om Revisionen af Loven om Jord til Landarbejdere — ja, den er jo sikker nok — og Lovforslaget om Tilskud til de frie Fattiggasser. Men det er jo ikke tilstrækkeligt; der er andre Opgaver, som det ogsaa vilde være i meget høj Grad ønskeligt, at vi snart kom ind paa.

Jeg skal her nævne en Lovgivningsopgave, som ligger mig personlig nær, fordi jeg har været Medlem af den Kommission, som har arbejdet dermed, nemlig Tuberkulosesagen. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte ogsaa denne Sag, men han gjorde sig skyldig i nogen Misforstaaelse, hvis det ikke var en Fortalelse, naar han sagde, at Kommissionens Forslag gik ud paa Anlæg af Statssanatorier. Det er jo ikke Tilfældet. Kommissionens Forslag gaar ud paa Statsstøtte til Anlæg af Sanatorier og Tilskud til Behandlingen af tuberkuløse i de forskellige Stadier, ikke alene de tuberkuløse i Begyndelsesstadiet, som ere egnede til Sanatoriebehandling, men ogsaa de tuberkuløse i senere og mere fremskredne Stadier, som ere egnede til Behandling. Det er en Fortjeneste af den nuværende Regering, at denne Tuberkulosekommission blev nedsat — man ved jo, at den foregaaende Regering ikke vilde nedsætte en Kommission — og Kommissionen har arbejdet under den sikre Forvisning, at naar den var færdig med sit Arbejde,